

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν και πρώτον άρει μούτιες χροόν
τήν κλειτήν οδούμεν γήν των Παρά όντων.

Άλλα κη' ενηκόσια πένη,
τά μουνοβμα κη' έν ανουνημία.

Τών θρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομα—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρα—δ έ κ α φράγκα και λ' σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνάθιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπά
ότι παλούμεν σώματα «Ρωμνού» άνελλιπη
μέ την άνάλογον τιμήν κη' ότιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλα.

Όκτώ σωτηρίου
μηνός Οκτωβρίου.

Ένηκόσια και δέκ' άριθμό
και τό κράτος θυμνεί' έν ρυμφ.

Ο Ρωμνού μας τό Γραφείον μ' ένα χαίμαρρον φόδών
της Πηγής της Ζωοδόχου μεταφέρθη την όδόν,
έντα όδοσως μεγάλης πολιτάρχος σταδμός,
την οδών' Εμπειρίου, δικαίωσησ άρειμώς.

Φασουλή και Περικλέους,
ο καθένας νέτος ανέτος.

Οά τοσ' πούνη, μπουνηλιά,
πώς δέν' φέρθημε καλλά
στά ζητήματα του κράτους
και θά τρώθων την κοιλιά τους.

Οά τοσ' πούνη πώς ίσχαίος
έξ αιτίας του τό κράτος
έξενεισιμωός όπέστη.

Οά τοσ' πούνη πώς ο Σόλος
Εργατα ταχώς όλος
τά σταλή' στό Βουκοιρτίσι.

Κη' άλλα θά τοσ' πούνη πολλιά,
πώς δέν έργισε καλό
κη' όπως έργασε τή μόσην των Ρωμοόγων Πουνητών
και δέν' πρόλαβε τάς βόμβας τάς γνωστές των' Δαμνητών.

Οά τοσ' ανούση, μετληβάνη,
κάθε ρήμασ συμπαίλιος
πώς δέν' μάτρωσε να κήνη
και την ένωσον της Κρήτης.

Οά φανόξουν προς τοίς άλλοις στον Σύνεδρον τον Κρήτη
πώς δέν Έργατα να πάρη κη' Όσμανήδες του Καλήτη,
πώς δέν Έργατα καθόλου κη' ο μεγάλος μας ο Θρόνος
ένα του βλαστόν ο σταλή' ούης Στρατοπόλ τά χωμάτια,
κη' ο Νικόλαος ο Περγύνη κη' η Περγύνησισα ονηρόντος
νέβρουνε φιλοξενία στού Γιάδω τά δώματα.

1.— Καλημεροόδια, Φασουλή...

Καλώς τόν άδελφούλη.

1.— Δέν έξέρω πώς λαγάρια τών ένλογών νιαούλη.

1.— Κη' έγώ πώς ήθελα ξανά' ούης οσχλος τό καμήνι

ή άλλη διάλυσις Βουλής προς χροόν μας να γήνη

ή μής έυνηση μήνησι και λίγη τρανυρία.

1.— Δέν ένωσε με τόν Μπουλητόνι ονηένενε; καμήνι ;

1.— Έπειδή και δέν άρειμώε

στην δικαιοσύνην πλάνη

μ' έναν, πομμάσε να κήνη

προπατός τών παραγκώλη.

1.— Φυλάμισον τόν όλόγο τόν Μπουλητόνι και τόν Γοργόνα

τά να κήνη τών όστωι μέσα' στον παλιό Στρατόνα.

1.— Δέν μοι λέε, βρε Φασουλή,

τι φρονέεε γιά τη Βουλή ;

1.— Έγώ, κύριε, φρονά πώς έργημώεε κλισιμώνη

πρό μηνών όλίγων μένα,

και με' τό πολό δ' ανούση

των' Πρωθουοργά να πνέξη.

1.— Πόσα θά τοσ' πη και πόσα
της ρητορική ή γλώσσα.

Ἔνας κ' ἄλλος, Περικίτω, θά τοῦ γράῃ τὰ καί τὰ
τοῦ ξανθοῦ ρεπουμπλικάνου,
πῶς δὲν ἔπραξε κ' ὁ Πρίγκηψ νὰ δεχθῇ μεταξωτὸ
καὶ βελούδα τοῦ Σουλτάνου.

Δίχως λόγῳ θά τοῦ ποῦν ἔδωκε παραγγέλαις
εἰς τοῦ Γράφου καὶ Βουλκάν, κ' ἔκανε συνομιλλίας
παρὶ στόλου παρακαίρας
φανερὰ καὶ κατὰ μέρος.

Θά τοῦ ποῦν πῶς κυβερεῖ
δίχως ἀφορμὴ κ' αἰτία,
πῶς ἀπλόνη τραχανά,
κ' ὅσο γὰ διπλωματία
δὲν ἐσκάπασε ποτὶ του, δὲν κατάλαβε κουνούτσι,
κ' ἕνας ναργίλις τῷ πρέπει μὲ κατάχρυσο μαρκουτίου.

Θά τοῦ ποῦν γὰ διπλωμάτης πῶς μαζὰ δὲν ἔχει κόμο,
πῶς μιλεῖ μὲ τοὺς Μινωίτους κουνουρού καὶ βερεσέ,
θά τοῦ ποῦν πῶς δὲν γνωρίζει τί συμβαίνει ὑπὸ Μαρόκο
καὶ γὰ ποροὺς καὶ πόσσους λόγους ἔπασε κ' ὁ Δελιασέ.

Θά τοῦ ποῦν πῶς γὰ πολέμους τὸν παρὰσφιξαν μανίας
καὶ μὰς ἔγνε τσιμπούρι,
κ' ἄρῃος καὶ τὸν Βουδοῦρη
μὲ τὸν Σάγγα νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ κλείσῃ συμφωνίας.

Θά τοῦ ποῦν πῶς ἐφοβήθη τὸν σαχλό τὸν Λαχοβάρη
καὶ τὴν σαχλό-Ρουμανία,
καὶ δὲν φρόντισε νὰ πάρῃ
μήτε τὴν Μακεδονία.

Θά τοῦ ποῦνε, Περικίτω, πῶς αὐτὸς ἐξ ἀμειλείας
ἄρῃος τοὺς Μακεδόνας εἰς τὴν λύσαν τὸν Βουλγάρων,
πῶς δὲν ἔπραξε ν' ἀφήσῃ κ' ἡ Κορῶνα τῆς Ἀγγλίας
εἰ κινῆσῃ νὰ καλέσῃ τὴν δική μας ἄρον ἄρον.

Θά τοῦ πῆ, βρεῖ στικοροῖσι, κ' ὅσο ἔπειτα
κάθε ρήτωρ θαρραλέος
πῶς δὲν ἔπραξε ν' ἀφήσῃ
τὰ παιδιὰ τοῦ Βασιλέως
νὰ τὰ δέχεται ἰστὴν Πόλι κ' ὁ Σουλτάνος σὺν αἰκίους
καὶ νὰ τρῶν ἀνέμ-πλάσμα,
κ' ὁ πατέρας μ' Ἐδουάρδου καὶ μ' Ἐγγλέους Πατριμῶν
νὰ κτυπᾷ λαγούς καὶ λάμα.

Θά τοῦ ποῦνε πῶς γὰ τοῦτο δὲν θά τοῦ δοθῇ συγγνώμη
νῦν, εἰ καὶ σποδὸς αἰῶνας,
πῶς δὲν ἔπραξε νὰ πάρῃ κ' ὁ Διάδοχος ἀκόμη
ἴστῃς Λαλείσης τοὺς ἀγῶνας.

Πῶς δὲν ἔπραξε τοῦ κράτους νὰ ξεχάσῃ τῆς δουλείας
καὶ νὰ βλέπῃ τοὺς καράδες,
καὶ νὰ πῆ ἰστῃς Μηλιαῖς
καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς Τσαγκαράδες.

Θά φωνάξουν πρὸς τοὺς ἄλλους
πῶς δὲν ἔπραξε κ' ὁ Ράλλης,

ὁ ξανθὸς ρεπουμπλικάνος, ὁ παντοῦ λαοφιλῆς,
νὰ γενῆ τοῦ Θρόνου φίλος καὶ μὴ μόνον τῆς Ἀθήης.

Καὶ γ' αὐτὸ τὸ φέρομο πρέπει κάμεισιν νὰ λάβῃ τέλος
ὁ ξανθὸς σανδοκράτης,
κ' ὁ κομπορὸς νάβῃ Κορφαῆτης,
ποῦναι γίνοι Μαζανιέλος.

Τοῦτο λὲν ρητόραον χεῖλῃ
τὸ Παλτι πῶς ὄρραλλε
τὴν ρεπουμπλικὰ νὰ βγάλῃ
τὴν βασιλικὴν τοῦ Ράλλη,
ποῦναι ποηρὴ νυφίτσα,
καὶ μὴ κόκκηνη σκουφίτσα
Κόντε-Μιραμπὸ νὰ βάλῃ.

Θά τοῦ ποῦν κ' ἄλλοι μὲ βραιοῖς
ἴσῃν φτωχὸ ρεπουμπλικάνο
πῶς δὲν ἔπῃρε μὲ φτωγαῖς
καὶ τὸν κύριο Ρασιάνο,
τὸν καράγα τὸν Φουμάνο,
ποῦ τὸν Βλάχων τὸ Κουβέρο πρὸς ἡμᾶς τὸν ἀποστείλει
καὶ πρωτόκολλα σπουδαῖα καὶ συμβάσεις καταγγέλλει.

Θά τοῦ ποῦνε κ' ἄλλα τέτοια,
πῶς δὲν παραφρόνησῃ,
πῶς μὴ ποῦναι γὰ ρουφίτσια
τῶν πιστῶν ἀφρόντισε,
πῶς τοῦ Μήτσου τὸ κοπάδι χόρτασε τὸ ηἰστωδ
καὶ δὲν ἔδωκε καθύλου καὶ σ' ἐμῶνους μερδιῶ.

Θά τοῦ σκούφουσε μὲ τὸνο
μερικὸ τῶν φαρισῶν
πῶς δὲν ἄρδραβε τὸν φῶνο
τῶν ψωμάδων τῶν τριῶν.

Καὶ θ' ἀκούσῃς ἴσῃν ἀγῶνα
καὶ πολλὰς ἐπερωτήσεις
γὰ τὸν κύριο Γεργόνα
τὸν Μπουλιτάν, ποῦ θά σασίσης,
κ' ἴσως νὰ τὸν μεταφέρουν ἰστὴν Βουλῆ, βρεῖ κουνιαντε,
νὰ τοὺς κἀνῃ τὸν ἀστειὸ καὶ τὸν καραγκῶς-μπαρνεῖ.

Θά τοῦ ποῦν ὁ ἀεὶ τὰ χάλια
πῶς ποσὸς δὲν ἐπροσπάθει
νὰβῶν ἀφθονα κοράλια
μὲ ἀπὸ θαλάσσης βιάη.

Κ' ἄρῃος σὺν πάτο πλοῦτη
γὰ τὸ κράτος μας μυθώδη,
ποῦ θά πάργημα μπαροῦσι
κ' ὄλα τὰλλα τὰ χρεωδῆ.

Θά τοῦ ποῦν γὰ τὴν Ἐβρώπῃ πῶς δὲν φρόντισε καθύλου,
πῶς δέκοντε τοὺς σχέσεις,
κ' ἴσ' δὲν ἔχουν εἰλοί θεοῖς
εἰ θεσμοὶ τοῦ κράτους πᾶνε μὴ χαρὰ κατὰ διαβόλου.

Συλλήψεις συνεχείς
Νιπουλντών της εποχής.

Τίποτα, βρε χαντακομένε,
τοῦ Πρωθυπουργοῦ θὰ λέγε,
καὶ θὰ διαλαλοῦν μεγάλοι
καὶ μικροὶ βραχαιοκοῦροι
τὴν ρεπουμπλικὰ τοῦ Πέλλη
καὶ τοῦ Κόττα τὸ καστέρι.

Ὁ δὲ Πέλλης θὰ βροτηθῆ
καὶ βροτιώδης θ' ἀπαντήσῃ
σὲ μομφῶν τοσοῦτον βρόμον
πῶς ταίλιε τὸν νόμον,
πῶς τετήρησε τὴν πίστιν
πρὸς τὸ Στέμμα, πρὸς τὸ νόμιμα,
καὶ πρὸς πάντα τοῦτου μύστην,
ὅπου δείχνει χάσιον στόμα.

Κ' ἂν δέκοντε τὰς σχέσεις μὲ Γυμνοῦτους Ὀσποδόρους,
καὶ συνδέσιμε τοιαύτας μὲ κουμπάρους καὶ κουμπάρους,
μὲ τὴν ῥέκτην Ἀσημάκη, ποῦ τὸν ἔχει τὸ πλεῖστον του,
μὲ τὸν Δάμικο, τὸν Βασιλεῖ,
μὲ τὸν Νόικα, μὲ τὴν Πόλη,
καὶ μὲ τὸν συμμέθερό του.

Πῶς τὸ σὺμπαν ἀπειλεῖ,
πῶς Σουλτάνοι πῆρε ὄδρα...
Ἄν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ,
πῶς γνωρίζεις ἀπὸ τώρα
τι θὰ ποῦν αὐτοὶ κ' ἑκείνοι,
τὸ σκεῖν, τὸ σκαρτῆν;

Ἄν πιστεύω σ' ὅ, τι λές, ἂν καὶ τόσον σ' ἐκτιμῶ...

Φ.—Θὰ πεισοῦς σ' τὴν Βουλῇ νὰ τὸ λένε μὲς ἔ μὲ.

Λοὺν δὲ Πέλλης θὰ τοὺς πῆ πῶς εἶνε ὀλιγαρέτες

ὄχι, ὀλιγοκομματίς,
πῶς ἔβρε τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν ὀλιγαρχία,
μὲ καὶ τῆς παρατήσεως τοῦ Γάλλου τὴν αἰτία.

Πῶς θὰ πληρώσῃ τὰς μομφὰς ἐκείνας μὲ τὸν τόκο,
κ' ἂν γίνῃ συνδιάσκεψις καμμιὰ γὰρ τὸ Μαρόκο
εἶνε τὰ μάλια πιθανόν
ν' ἀποσταλῆ κ' ἐξ Ἀθηνῶν
κανένας ἀντιπρόσωπος, ποῦ νὰ μιλῆ γὰρ μᾶς,
πρὶν ἀπὸ ἔξουος φαγωθῆ κ' αὐτοὺς ὁ λουκουμάς.

Θὰ πῆ πῶς ὅσα λέγονται δὲν εἶνε ὀχόλου βάσιμα,
πῶς τὴν ναυτιαν προκαλοῦν,
πῶς πιθανόν ν' ἀποσταλοῦν
κ' ἐκ τοῦ Μαρόκου μερικὰ περίφημα παράσημα.

Θὰ τοὺς πῆ πῶς ἔχει γνώσις,
πῶς δὲν στένει στάσιμος,
πῶς θὰ κἀν βελιόσιος
νὰ γενῆ διάσημος.

Πῶς σὲν μούστου βράζει μπόσια,
πῶς δὲν παίζει μήτε πόσια,
μήτε κύβους κ' ἀσκαμπαλοῦς.

Πῶς θὰ μεταβῆ μέρη,
πῶς ἄλλοθ' θὰ μεταρῆθῃ
τοὺς Βασιλικούς τοὺς Στάτους.

Καὶ τοῦ Κράτους ἡ Βουλῇ
μὲ τὸ κᾶθε της γαῖ
καὶ τὸ γαῖ τὸ ποῖθ
θὰ μεταρῆθῃ συγχρόνως
εἰς τὸν ἥπνον τοῦ κλανδιμάτος.

Καὶ μὲ θρηνοῦς ὀλιγα,
θὰ λαλῆ πρὸς κλεισίνας,
καὶ μὲ μάτια θαυρομένη
θὰ πηγαῖν λένοντας.

Και' σὸ ἐ μέρος, βρὰ ζευκτη,
 πὸ σὸν φάρος τὴρα στέκι
 τὸ Παμβουλετήριον,
 θ' ἀπομεινὴ μετὰ χρόνον
 ὁ Κολοκοιτῶνης μόνον
 κ' ἔν' ἀροδευτήριον.

Θὰ φωνάζη σοβαρὰ
 πὸς δαπάνη δημοσίε
 θὰ γενή θαμροῦ,
 θὰ γενή μετοικεσία.

Θὰ φωνάζη και θὰ' πη
 πὸς γὰ νάλλη προκοπή
 οὐπέται νὰ μεταφέρη και τὸ ὄλλο Κεντρικὸ
 με τὸν κάθε ποτικὸ
 ἔξω τοῦ κοινοῦ σχεδίου τῆς ἐδάουδος πρωτοσύτης,
 γὰ νὰ μὴ' μπουθῆ καθεὶς
 πατριώτης ἀληθῆς
 νὰ τὸ βλέπη πάντα' μπρὸς τοῦ και νὰ πάχη παρακρούσεως.

Θὰ' πη και γὰ τὴν Κρήτη και τὴν Μακεδονία
 πὸς μερικοὶ προστάται γυροῦνον μερικὸ,
 θὰ' πη πὸς ἴσως τὴρα γὰ τὴν Γαλιανία
 κ' ὁ Σκόλος τὰ πρυμνήση κοντὰ' σὸν' Ἀγγλικὸ.

Θὰ' πη κ' ὁ Ποπινίου πὸς γόκομε κομπουθρι,
 θὰ' πη γὰ τὸν Ρωσικὸ
 πὸς τοθιριμε τὴν μούθη
 και με τὸ παραπάνω.

Πὸς' πάτρησ ποδάρη
 σὲ κάθε ταπεινὸ,
 σὲ κάθε Λαχοβάρη
 και Κατανούζ' ηνὸ.

Θὰ' πη πὸς' ἴγιας λόγχαῖς ἂν εἶχαμε κ' ἑμαῖς
 δὲν θάβηλα Ρωμοῦσος ποτὶ νὰ καταγγεῖλη
 πρωτόκολλα, πὸν λόγος τὰ' σφραγίσε τιμῆς,
 μήτε κ' ὁ Λαχοβάρης θραουὸς θὰ μᾶς ἠπειλαῖ,
 μήτε κανένα τέτοιο τσαντικὸ πατρικὸ
 δὲν θάβηλας' μπροστὰ μᾶς μπουθῆ πολεμικὸ.

Θὰ' πη πὸς' Ἀρμενίων πνερὰ δὲν ἐφοβήθη
 θὰ' πη πὸς και σὲ μῶδους ἐπράταξε τὰ στήθη,
 θὰ' πη και γὰ ρουφρέτα πὸς δὲν παρεξέταθη,
 θὰ' πη πὸς γὰ νὰ δείξη' σὸν Πατισὸχ ἀγάπη
 κατακρατεῖ δεσμώτασ χαμπόσουσ' Ἀρμενίουσ,
 ποδχαν γὰ τὸν Καλλήρη σκοποῖσ καταχθονίουσ.

Ὀδοῦνον θὰ' πη πὸς χάριν τοῦ ζήλου μας αὐτοῦ
 πρεσβείατ τοῦ κυρίου Ριφὰτ τοῦ Πρεσβειτοῦ
 ἔπλησαν Μεντζητέδες διάφοροι φροσοῖ
 νὰ τρέχουν νὰ γυροῦνον μπόμπαισ με τὸ καρὶ.

Θὰ' πη γ' αὐτὸν τὸν ζήλο πὸς πάλι με τὴν Πέλη
 θὰ γίνωμε σὸν πρῶτα και σύμμαχοι και φίλοι,
 θὰ' πη πὸς δὲν θὰ θέλη κ' ἑκείνη τὸ κακὸ μας,
 κ' ἄποταν πιάνη κἄποτον διπλαζήγ' ὀνὸ μας,
 γὰ χάρι μας μεγάλη δὲν θὰ τὸν βασανίη
 κ' ἄμέσουσ ἄψε ὀβουὸς θὰ τὸν ἀπαχοιρίη.

Θὰ' πη πὸς μᾶς δμειβε τῆς Πόλης τὸ Ντοβλεῖ,
 κ' ὁποιοσ φίλιασ θέλει μ' ἐκείνην ἀσφαλεῖσ
 ὀφείλει' στήσ' Ἀθήνασ τὸ πρῶτο Βιλατι
 πειθῆνιοσ' νὰ γίνη τοῦ Πατισὸχ Βαλῆσ.

Θὰ' πη και γὰ τοῦ Γήγο και τοῦ Βουλκάν τὰ πλοῖα,
 θὰ' πη μ' αὐτὰ πὸς θᾶναι κ' ἡ Μοῖρα μας τελεία,
 θὰ' πη πὸς δὲν ἀφίρουν κ' ἄλλα νὰ παραγγεῖλωμε
 τοῦ διεθνῶσ ἐλλέγουσ τὰ διεθνή κωδώνη,
 θὰ' πη πὸς' στὰς Ἐθρόπιασ ἐπιτροπείσ θὰ στείλωμε
 νὰ πᾶν νὰ δοκιμάσουσ λογῆσ λογῆσ κανόνησ,
 μὰ σὸν δὲν βροῦν κανένα κατάλληλο γὰ μᾶσ
 θὰ πᾶν ἄμέουσ κ' ἄλλαισ γὰ νέασ δοκιμάσ.

Θὰ' πη και γὰ φρομάδων πλεονεκτῶν ὀθᾶουσ,
 θὰ' πη πὸς ἂν κ' ἑκείνοσ ὁ κύριοσ Γοργῶνασ
 ἐκάθισε' σὸν σφῆροσ δὲν ἐπαθε καμμία
 ὀτὴ φυλακὴ ζημία,
 πὸς κ' ὁ Μπουκτικὸσ δαπάνη τοῦ κράτουσ ἐπιστήθη
 και γὰ τὸν καταγκῶλῆ τελείωσ κατηρήσθη.

Ἄν δμοσ μέχρι τέλουσ τοῦ τρέχοντοσ μηνῶσ,
 πὸ θάβηλον ὁ πατέρισ με σόμα κεχηῶσ,
 ὁ Βασιλεὺσ ἀκόμη' σὸ κράτουσ δὲν γυρίση,
 μὰ πᾶει' στὴν' Ἀγγλία
 και πάλι' στὴ Γαλλία
 και μέσα' σὸ Παρίσι.

Τότε πὸν λῆσ ὁ Ρίλλησ
 ὁ και νασσαρομῶλλησ

θὰ' πη πὸς δημοκόποσ δὲν πρέπει ῥηγορεία
 νὰ λῆσ οὐχαλομάρασ γὰ τὴν ἀγοπορία,
 κ' ἂν σὲ κνηγήα Λόρδον ὁ Βουτιλοὺσ τρυφᾷ,
 ἐκεῖ πὸν θὰ θηρεῖη παντοῖδῃ θηρέματα
 ἴμπορεῖ' σὸν' Ἐδουάρδο νὰ' πη κρυφὰ κρυφὰ
 και ὀρὸ καλὰ λόγῶμα γὰ τὰ ὀνία μας πρῶματα.

Θὰ' πη τὸ Σένταγμά μας πὸς μὰ χαρὰ δουλεύει
 κ' ἄσ με μᾶσ τρέψ' ὁ τόπο,
 κ' ἂν ἡ Σκορῶνα λειπῆ
 πλῆρ' εἶναι τὸ παιδί τῆσ γὰ ὀ' ἀντιβασιλεύῃ.

Τέτοια θὰ' πη σχεδὸν ὁ Ρίλλησ ρομαλκοσ,
 και σὸ σὸν τευετὸσ και βιλᾶνασ ἀγελαιοσ
 θ' ἀνωσθησ ἔταν κ' ἄλλο τὸ Παριλαμῆντοσ στέλο
 και θάβηθησ νὰ μὸν λῆσουσ τὸν ἀπαιδ' σὸ ἐξέλο.
 Π. — Αὐτὸ και τᾶρα κᾶνω με τὴν ματισούνα τούτη
 κ' ὀροσ ζυλῆαῖσ, ταφούτη.

Μὰ καμπόσουσ ποικιλίασ,
 μ' ἄλλουσ λόγουσ Ἀγγελλεῖασ.

Μέγα Ραφιὸν ἀληθῶσ' στὰς Πάτρασ ἐκεῖ πῆρα
 καθ' ὀλα τελειοῦνον τῶν ἀδελφῶν Μαχαίρα.
 Τὸ συνιστᾷ κ' ὁ Φασουλιῆσ σὲ γέροντασ και νέουσ,
 εἰσ τοῦ σερμοῦ τοῦσ Πατρικοῦσ κ' ἔδῶ' στουὸσ Ἀθηναίωσ.
 Θαῦμα και τὸ φαλλίδι του, θαῦμα και τὸ βελόνι,
 νόβει και εἶραβει, βρὲ παιδιὰ, μὰ δίχασ νὰ εἰλόνη.

Ἄδικα τοῦ Σμόντοφ ἔργον Ἀμαρτίας — Ἀσθενείασ,
 χρονηῶτατοσ βιβλίουσ πρὸσπουθῆν τῆσ κοινοῖασ,
 γλασφυρῶσ ἀποδεικνύουσ εἰς τὴν πλάση τὸν συγχρόνω
 πὸς πηγάει κάθε ἄνοσ ἐξ ἁμαρτιῶν και μόνον.